

ဒဂုန်ရွှေများ

တဝန်တိုင်း နှင်းမုန်တိုင်း

ဒဂုန်ရွှေမျှား
(၁၈၉၅- ၁၉၈၂)

ဒဂုန်ရွှေမျှားသည် ၁၈၉၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၂) ရက်နေ့တွင် ပြည်မြို့၌ အဖကုန်သည် ဦးချစ်ထွန်း၊ အမိဒေါ်စော (စောကလေး)တို့ မှ မွေးဖွားခဲ့သော တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်သည်။ အမည်ရင်း ဦးတင်၊ ငယ်စဉ်က အိမ်တွင် မြန်မာ-အင်္ဂလိပ်ဆရာများ ဖြင့် ပညာစတင် သင်ကြားခဲ့ပြီး တတိယတန်းမှ စ၍ ပြည်မြို့ အစိုးရ ဟိုက်စကူးကျောင်းတွင် တတိယတန်းမှ ဒသမတန်း အောင်သည် အထိ သင်ကြားခဲ့သည်။ ၁၉၁၃-၁၄ခုနှစ်တွင် ဒသမတန်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်တွင် ခေတ္တမျှ တက်ရောက် သင်ကြားခဲ့သည်။ နောက် စပါးကုန်သည် အလုပ်လုပ်သည်။ ထိုသို့လုပ်ရင်း စပါးကုန်သည်၊ မြေပိုင်ရှင်၊ သမာဓိမြို့ဝန် ဦးပြူး၏ သမီး ဒေါ်သိန်းခင်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ ၁၉၂၇ ခုနှစ်တွင် ရှေ့နေစာမေးပွဲ အောင်မြင်၍ ရှေ့နေဘဝ၊ နောက် သတင်းစာ ကိုယ်စားလှယ်၊ သတင်းထောက်၊ စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာ ဘဝများကို ရရှိခဲ့ပြီး စစ်ကြိုခေတ်၊ မြန်မာ စာရေးဆရာများ ပေါ်ဦးပေါ်ဖျား ကာလမှာ ပင် "ပြည်မောင်တင်" ကလောင်အမည်၊ နောင် "ဒဂုန်ရွှေမျှား" ဖြစ်လာခဲ့သည်။

၁၉၁၇ ခုနှစ် မတ်လတွင် သူရိယမဂ္ဂဇင်း ထွက်ပေါ်လာသောအခါ "

ဝတ္ထုရေးသူများကို ဆုပေးမည့် အကြောင်း" ပါလာသဖြင့် "ဝီလျံရှိတ်စ ဝီးယား" (William Shakespere) ၏ "အော်သယ်လို" (Othello) ပြဇာတ် ပုံဝတ္ထုကို မြန်မာမှုပြု၍ "ချင်းဗိုလ်မောင်တက်တူ" အမည်ခံပြီး ပါဝင်ယူ ည်ပြိုင်ရာ မေလထုတ် သူရိယမဂ္ဂဇင်း (ရေးသူဆုရသည်) ကဏ္ဍတွင် စ တင် ဖော်ပြခံရသည် ။ ဆုငွေ ၁၅/ ကျပ်ရသည် ။ ဒဂုန်ရွှေမျှား၏ ပထမ ဦးဆုံး ဝတ္ထုတိုလက်ရာ ဖြစ်သည် ။ နောက် သူရိယ၊ ဒဂုန်၊ မြန်မာ့အလင်း၊ ကြည်တော်မူ အစရှိသော မဂ္ဂဇင်းများ တွင် ဝတ္ထုစာပေ လက်ရာများ ဆက်လက်ရေးသားခဲ့သည် ။ ဆောင်းပါးအနေဖြင့် သူရိယ မဂ္ဂဇင်းမှာ ပင် Wide World မဂ္ဂဇင်းမှ ဂျာမန်စစ်သို့ပန်း အင်္ဂလိပ်စစ်ဗို လ် တစ်ယောက်အကြောင်း ဆောင်းပါးသည် ဒဂုန်ရွှေမျှား၏ ပထမဦး ဆုံး ဆောင်းပါးလက်ရာ ဖြစ်သည် ။

ပထမဦးဆုံး မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်"လျှို့ဝှက်သော စာအိတ်ကြီး" (The Se cret Envelope) သည် ပြည်တော်မူ မဂ္ဂဇင်းတွင် စတင်ရေးသားခဲ့ပြီး ပြ ည်တော်မူ ကုမ္ပဏီမှ ပင် သုံးမတ်တန် လုံးချင်းစာအုပ်အဖြစ် စတင် ထု တ်ဝေခဲ့ပါသည် ။ ဘားမင်းနီးယား ဖလင်ရပ်ရှင် ကုမ္ပဏီမှ ဒါရိုက်တာ ဦးထိန် လာရောက် ဝယ်ယူပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခဲ့ရာ ၁၉၂၃ ခုနှစ်တွင် ရုံ တင်ပြသခဲ့ရသည် ။

ဂျပန်ခေတ်တွင် ကုန်သည် အဖြစ် လုပ်ကိုင်ရင်း အစိုးရ ပြန်ကြား ရေးဌာနတွင် လက်ထောက် အယ်ဒီတာ၊ စစ်ပြီးခေတ်တွင် ယနေ့အမျိုး သမီးမဂ္ဂဇင်း၊ သတင်းစုံ (Tib Bit) ဂျာနယ်၊ ဗမာခေတ်နှင့် ရှေ့ဆောင်သ တင်းစာများ ၌ သတင်းအယ်ဒီတာ၊ နောက် စာပေဗိမာန်တွင် စာပြု၊ လ က်ထောက် စာတည်း စသဖြင့် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည် ။ ဒဂုန်ရွှေမျှားသည် ၁၉ ၁၄ ခုနှစ်မှ အစပြု၍ ကွယ်လွန်သည် အထိ စာရေးသက် (၅၈) နှစ်အတွ င်း စာအုပ်လုံးချင်း (၆၀)ကျော် (စုံထောက် ဦးထင်ကျော်၊ ထောင်မင်း

သား ဦးဘိုးထော်၊ ကလိန်မောင်မောင်ထွန်း၊ အင်မ်ကြာရိုး၊ စောရမောင်၊ ကလိမ်ခြံရှေ့နေ အစရှိသော ပင်ကိုရေးနှင့် မှီငြမ်း ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် အပါအဝင် ဝတ္ထုတိုပေါင်း (၄၇၃)ပုဒ်၊ ဘာသာပြန်နှင့် မှီငြမ်းဝတ္ထုတို/ရှည် (၁၁၆) ပုဒ်၊ ဘာသာပြန်နှင့် မှီငြမ်းပြုစာအုပ် (၆၁)အုပ်၊ ပင်ကိုရေးဝတ္ထုစာအုပ် (၁၉) အုပ်၊ ဘာသာပြန်နှင့် ပင်ကိုရေး ဆောင်းပါးပေါင်း (၁၄၇)ပုဒ်၊ ဘဝအတွေ့အကြုံ စာအုပ် (၁) အုပ်) စသဖြင့် ရေးသား ထုတ်ဝေ ခဲ့ရသည် ။

ဒဂုန်ရွှေများသည် စာပေဆု သုံးကြိမ်ရရှိခဲ့ရာ ၁၉၅၉ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန် ဘာသာပြန်ဆုအဖြစ် "ရော်ဘင်ဆင်ကရူးဆိုး" (Robinson Crusoe) စာအုပ်ဖြင့် ပထမဦးဆုံး အကြိမ် ရရှိခဲ့ပြီး၊ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် အမျိုးသားစာပေဆု၊ အနုပညာစာပေ ဘာသာပြန် ဝတ္ထုဆုအား "မြို့ဝန်မင်း၏ ဘဝခရီး" (The Mayor of Casterbridge) ဝတ္ထုဖြင့် ရရှိခဲ့သည် ။

နောက်ဆုံး ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန် စာမူပြိုင်ပွဲ၊ ဘာသာပြန် စာပေဆုအဖြစ် "မွန်းတည့်ရန် (၂) မိနစ်အလို" စာအုပ် (စာမူ) ဖြင့် ဒုတိယဆု ရရှိခဲ့သည် ။

ဝတ္ထုစာပေ လက်ရာများ အပြင် ခရီးသွားစာပေ၊ စာပေသမိုင်းစာပေ "မြန်မာနိုင်ငံ စာပေဆုများ " ပထမတွဲ၊ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိစာပေ (ဘဝနှင့် အတွေ့အကြုံ (Quality) စာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၁၀ ဒုတိယအကြိမ်)၊ ရုပ်ပုံလွှာဆောင်းပါးများ (ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်၊ မင်းဆွေ စသဖြင့်) ရေးသားပြုစုခဲ့သည် ။

ဆရာကြီးဒဂုန်ရွှေများသည် ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ မေလ (၂၈) ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့ နေအိမ်၌ ကွယ်လွန်ခဲ့သည် ။ အသက် (၈၇) နှစ် အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ စိန်ဖေတင် (ကွယ်လွန်) အ

ပါအဝင် သားသမီး (၅) ဦး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

ယခုအခါ ဆရာကြီးရေးသားခဲ့သော စာပေလက်ရာများ အားလုံး အား လက်လှမ်း မီသလောက် ရှာဖွေလျက် Quality စာအုပ်တိုက်မှ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ထုတ်ဝေလျက်ရှိပါသည်။ ။

အခန်း(၁)

ထိုနေ့တွင် "ဂျူလီယံဂုတ်" သည် မိမိ၏ အဖြစ်ကို အလွန်ပင်အံ့ဩမိ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူသည် မည်သို့မျှ မမျှော်လင့်ဘဲ မိမိအား မှောင်ခို ကုန်သည် တစ်ဦးက အကျဉ်းသားအဖြစ်ဖြင့် ပြင်သစ်ကတ္တူ လှေတစ်စင်းပေါ်တွင် သူ၏ ဇာတိဖြစ်သော အင်္ဂလန်မှ အင်္ဂလိပ်ရေလက်ကြားကို ဖြတ်ကာ ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခြင်း ခံရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည် ။

အံ့ဩရခြင်းမှာ လွန်ခဲ့သော နာရီအနည်းငယ်က သူသည် ယခုကဲ့သို့ သူ၏ ဘဝ ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားမည်ကို အိပ်မက်မျှပင် မမက်ခဲ့ချေ။ သာယာသော ထိုနေ့ ညနေချမ်းက ချိုင်းကြားတွင် အမဲပစ်သေနတ် တစ်လက်ကို ညှပ်ကာ တောအုပ်ထဲသို့ ပျော်ရွှင်စွာ ယုန်ပစ်ထွက်ခဲ့စဉ်က ဖြစ်လေသည် ။

သူသည် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ အင်္ဂလိပ်နှင့် ပြင်သစ်တို့ စစ်ဖြစ်နေသော ယခုကဲ့သို့ အချိန်မျိုးတွင် မည်သည့် ပြင်သစ်လူမျိုးကမဆို သူ့အား ရန်သူ တစ်ယောက်ဟု ယူဆပေတော့မည်။ ထို့ပြင် သူ့အား ယခု ဖမ်းလာသည့် မှောင်ခိုကုန်သည် များ ကလည်း ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များ လက်သို့ မုချ ပေးအပ်တော့မည် ဖြစ်သဖြင့် အပြစ်မရှိဘဲ အကျဉ်းသားဘဝသို့ ရောက်ရပေတော့မည်။

အမှန်တော့ မှောင်ခိုကုန်သည် များမှာ ပင်ကိုစရိုက် ကြမ်းတမ်းသူများ မဟုတ်ကြချေ။ မတတ်သာ၍ သာ သူ့အား ဖမ်းဆီး လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့အား သတ်မည်ဆိုက ယခု လှေပေါ်တွင် အချိန်မ ရွေး သတ်ပစ်နိုင်လေသည် ။

ထိုအချိန်သည် ကား ပြင်သစ်နှင့် အင်္ဂလိပ်တို့ စစ်မတိုက်ကြသေး သော်လည်း တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် စောင်၍ နေသော အချိန် ဖြစ်၏။ တိုင်းပြည် တစ်ပြည်တွင် ရှားပါးသည့် ကုန်နှင့် အခြားတိုင်းပြည် တစ်ပြည် တွင် ပိတ်ပင်ထားသော ကုန်များကို မှောင်ခိုကူးသန်း ရောင်းဝယ်ခြင်းဖြင့် အမြတ်အစွန်း ခပ်မြက်မြက် ရနေကြလေသည် ။

ဤကဲ့သို့ လျှို့ဝှက်မှောင်ခို ကူးနေသည့် ဂိုဏ်းနှင့် မှ ဂျူလီယံဝုတ်မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ခလုတ်တိုက်မိခဲ့၏။ မှောင်ခိုကုန်သည် တို့ ၏ ပစ္စည်းများ သိုဝှက်ရာ ဌာနနှင့် ပစ္စည်းများ ခိုးထုတ်ရာ နေရာဖြစ်သည့် လျှို့ဝှက်စခန်းကို ဂျူလီယံသည် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ပင် မှောင်ခိုကုန်သည် တို့ က သူ့အား ပြန်မလွှတ်တော့ဘဲ ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ တကူးတက ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ ကြခြင်း ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ဂျူလီယံအား ပြန်လွှတ်လိုက်မည်ဆိုက တစ်ဂိုဏ်းလုံး ဒုက္ခရောက်ရ ပေတော့မည်။

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ သည် သူ၏ ဘဝကို လုံးဝ ပြောင်းလဲ သွား စေတော့၏။ သူ၏ စိတ်ကူးများ သည် လည်း မိုင်ပေါင်း မြောက်မြားစွာ ဝေး၍ သွားသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။ အင်္ဂလန်မှ ရုတ်တရက် သူပျောက်သွားခြင်းမှာ သူ၏ မွေးရပ်ဌာနေသို့ ပြန်လည်ရောက်နိုင်တော့ မည် မဟုတ်ဟု အောက်မေ့မိ၏။ သူကိုယ်တိုင် မကျူးလွန်ခဲ့ရသော လူ သတ်မှုကို မည်သည့် နည်းနှင့် မျှ သူ ရှင်းလင်းပြနိုင်ခွင့် ရတော့မည် မဟုတ်ပေ။ ဤအချက်သည် ပင် သူ့အား ထမင်းလုံးတစ္ဆေခြောက် သကဲ့

သို့ ချောက်လှန်၍ နေတော့၏။ လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်ကပင် ချစ်ရည်လူး ခဲ့သော ရုရှားပြည်သူ လှပျိုဖြူ အချစ်ဦးကလေး "စတီဖင်" နှင့် ပြန်လည် တွေ့ဆုံရန် အကြောင်းမရှိတော့ချေ။ ဂျူလီယံသည် အထက်ပါ အကြောင်းများကို စဉ်းစားမိတိုင်း ဆိုးရွားလှသော သူ၏ ဘဝကို အားမလို အားမရဖြစ်ကာ စိတ်ဒုက္ခ ရောက်၍ နေလေသည် ။

ဤအရှုပ်အထွေး မစမိက ဂျူလီယံတို့ ၏ အိမ်ထောင်စုမှာ နိုင်ငံရေး အရှုပ်အထွေးမရှိ။ မတောင့်မတ မကြောင့် မကြနော့နိုင်၏။ ဂျူလီယံ၏ အသက်မှာ (၂၂) နှစ်မျှသာ ရှိသေး၏။ စတီဖင်က (၂၁) နှစ်၊ ဂျူလီယံ၏ ညီ "ဖရန့်" မှာ (၁၉) နှစ် သာ ရှိသေး၏။ သူတို့ ညီအစ်ကိုသည် အဒေါ်ဖြစ်သူနှင့် တရားဝင် အုပ်ထိန်းသူလည်း ဖြစ်သူ "မစ္စက် ထရောဘတ်" နှင့် "ဝေးမောက်" မြို့တွင် အတူနေထိုင်ကြ၏။ ထိုအချိန်က သူ၏ ချစ်ဦးသူ စတီဖင်မှာ အိမ်နီးနားချင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည် ။

ဂျူလီယံတို့ ၏ ဖခင် "ကာနယ်ဂုတ်" မှာ သူတို့ ငယ်စဉ်ကပင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရာ သူတို့ အတွက် လူချင်းတူတူ သူချင်းမျှမျှ နေနိုင်စေရန် ငွေကြေးအမွေ လုံလောက် စွာ ထားခဲ့၏။ မိခင် "မစ္စက်ဂုတ်" မှာ မူ ဖရန့်ကို မွေးဖွားပြီးနောက် မီးတွင်းထဲ၌ပင် ကွယ်လွန်ရှာခဲ့၏။

ဖရန့်မှာ အသက် (၁၉) နှစ် ပြည့်သည့် နှစ်၌ စစ်တပ်တွင် နိုင်ငံရေး ဆိုင်ရာ ရာထူးအတွက် လျှောက်လွှာတင်ပြီး ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်ထိ ဂျူလီယံမှာ မူ အလုပ် အကိုင်ဟူ၍ မည်မည်ရရ မရှိ။ နောင်ရေးအတွက်လည်း မတွေး၊ သူ၏ ဝါသနာအတိုင်း စိုက်ပျိုးရေး မွေးမြူရေးလုပ်ရန်သာ စိတ်ကူးနေသူ ဖြစ်၏။ သို့သော် ဖခင် ဖြစ်သူ ရှာဖွေစုဆောင်းထားခဲ့သည့် အမွေပစ္စည်းများကို အရင်းအနှီးအဖြစ်သုံး၍ ဥယျာဉ်ခြံမြေ ဝယ်ယူရမည့် အရေးကိုမူ ရင်လေးနေမိသဖြင့် လုပ်ငန်းမဖြစ် သေးဘဲ အခါအခွင့်

ကောင်းကို စောင့်နေရင်း ချစ်ဦးသူစတီဖင်နှင့် သာ ရွှေလက်တွဲရန် စိတ်ကူးယဉ်လျက် အချိန်များကို ကုန်လွန်စေခဲ့လေသည်။ ။

ထိုစဉ်က တစ်နိုင်ငံနှင့် တစ်နိုင်ငံ ရှားပါးကုန်များကူး၍ ကောင်းသည်ို့ နေရာမှာ အင်္ဂလန်ပြည် တောင်ပိုင်း ကမ်းခြေတစ်လျှောက်လုံး ဖြစ်၏။ အဓိကကျသော နေရာမှာ "ဒေါဆက်" နယ် ဖြစ်၏။ မှောင်ခိုကုန်သည်များ သည် ဂိုဏ်းများ ဖွဲ့ကာ ကတ္တုလှေကြီးများ ဖြင့် ညစဉ်ညတိုင်း ဥဒဟို ဝင်ထွက်သွားလာလျက် ရှိကြ၏။ မှောင်ခိုဖမ်းဆီးရေးအဖွဲ့တို့ မှာ အခါတိုင်းလိုလိုပင် သူတို့ အား တစ်ပတ်ရိုက်၍ သွားသည် များကို မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ဒေါပွလျက် ရှိနေကြကုန်၏။

မြောက်ဘက်မှ တောင်ဘက်ရှိ "ပုတ်လင်း" အထိ ကျယ်ပြန့်သော ကမ်းရိုးတန်း ကြီးမှာ မှောင်ခိုလှေတို့ အတွက် အခွင့်အရေးကြီးပင် ဖြစ်တော့၏။ ဤသို့ဖြင့် မှောင်ခိုသမားများအား ပိတ်မနိုင်ဆီးမရလောက်အောင် ဖြစ်နေတော့၏။

မှောင်ခိုကုန်များ ရှာဖွေ၍ ယင်းတို့ အား ရှာဖွေဖမ်းဆီးရေးတာဝန်ခံ ကပ္ပတိန် "ဒေါင်းနင်း" ကမူ အင်္ဂလိပ် ရေလက်ကြားကို ပိတ်နိုင်သူရှိပါက သူ၏ တစ်နှစ်စာလစာငွေကို ဝမ်းမြောက်စွာ ပေးပါမည်ဟု ပင် ပြောဆိုလျက်ရှိနေ၏။

ဤသို့ဖြင့် မှောင်ခိုလှေတစ်စုသည် မည်သည့် အချိန် မည်သည့် နေရာမှ ထွက်မည်ဟု သတင်း အတိအကျရသည့် တိုင် သူ့အတွက် နောက်ကျခဲ့လေပြီ။ သို့နှင့် ကပ္ပတိန်ဒေါင်းနင်းက . . .

"ဒီအင်္ဂလန် ကမ်းခြေတစ်လျှောက်မှာ နေထိုင်ကြတဲ့ လူတစ်ဝက်လောက်ဟာ ဒီမှောင်ခိုသမားတွေနဲ့ အမြဲတမ်း မဟာမိတ် ဖြစ်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရတဲ့ သတင်းတွေဟာ အမှားချည်းပဲ။ အတိအကျမှ

နံတွဲ သတင်းကို ရပြန် ရင်လည် အမြဲတမ်း နောက်ကျနေတတ်တယ်။
ဝေးမောက်မှာ ရှိတဲ့ လူတွေကိုယ်၌ က မှောင်ခိုသမားတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး
စီးပွားဖြစ်နေကြတော့ မှောင်ခိုကုန်သည် တွေကို အမြဲတမ်း ကာကွယ်
တတ်ကြတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ ကို လိမ်ကြတာ ပေါ့" ဟု မကြာခဏ
ပြောဆိုလေ့ရှိလေသည် ။

အင်္ဂလန်နှင့် ပြင်သစ်တို့ ၏ ရှည်လျားလှသော စစ်ပွဲကြီးကြောင့် အင်္ဂ
လန်တွင် ပြင်သစ်ပိုင်အရက်များ ၊ လက်ဝတ်လက်စားများ ၊ ပိုးထည်များ
သိသိသာသာ ရှားပါးလာ၏။ အင်္ဂလန်ကလည်း ယင်းပစ္စည်းများကို မ
တင်သွင်းနိုင်အောင် ပိတ်ပင်ပြီးလျှင် မသွင်းမဖြစ်သည့် ကုန်များကိုသာ
အဆမတန် အကောက်ခွန် ကောက်၍ ခွင့်ပြုခဲ့၏။ အင်္ဂလန်မှ ကြွယ်ဝချ
မ်းသာသော သူဌေးများ ပင်လျှင် အကောက်မဲ့ ပစ္စည်းများကို ဈေးချောင်
သဖြင့် ဝယ်ယူတတ်ကြလေသည် ။

ဤသို့ဖြင့် မှောင်ခိုသမားများ ပိုင်းဖွဲ့၍ စကားပြောရာတွင် ဖမ်းဆီး
သူများအား မိမိတို့ မည်ကဲ့သို့ တစ်ပတ်ရိုက်လိုက်ကြောင်းများကိုသာ အ
သားယူ၍ ပြောတတ်ကြ၏။ ဤကဲ့သို့ အပေါင်းအသင်းများကြားတွင် ဂျူ
လီယံလည်း တစ် ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်၏။ သို့သော် သူသည် မှောင်ခို
ကုန်သည် များ နှင့် တိုက် ရိုက်ပေါင်းဖော်ခြင်းမပြုဘဲ ၎င်းတို့ အား ကူညီ
နေသည့် တံငါသည် များ နှင့် သာ ပေါင်းခြင်း ဖြစ်၏။ မှောင်ခိုကုန်သည်
များကို တံငါသည် များက နည်းလမ်းအမျိုး မျိုးဖြင့် ကူညီကာ အခကြေး
ငွေရရှိကြလေသည် ။

တံငါသည် တစ်ဦးက သူ၏ စွန့်စားခန်းတစ်ခုကို ပြောပြရာတွင် ဂျူ
လီယံမှာ စွန့်စားလိုသူ လူငယ်တစ်ဦးပီပီ အလွန်သဘောကျခဲ့၏။ ထိုတံ
ငါသည် ၏ အလုပ် တာဝန်မှာ ဖမ်းဆီးသူတို့ အား ပင်လယ်ထဲမှ နေ၍

မှောင်ခိုလှေဟန်ဆောင်ပြီးလျှင် မီးဖြင့် လိမ်လည် အချက်ပြရုံသာ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မှောင်ခိုလှေတစ်စင်းမှ မီးပြသည် ထင်ပြီး အကောက်အရာ ရှိများ သည် မော်တော်ဘုတ်များ ဖြင့် လိုက်ကြသောအခါ ထိုလှေမှာ တံငါလှေဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ကြရတော့၏။ သို့နှင့် ဖမ်းဆီးရန် ခက်နေသဖြင့် လွှတ်လိုက်ရတော့၏။ ထိုအချိန်ပိုင်းအတွင်း မှောင်ခိုလှေတို့ မှာ ကမ်းခြေမှ အလွယ်တကူပင် ထွက်သွားနိုင်ကြလေသည် ။

ဂျူလီယံ။ ။ "အင်မတန်ကောင်းတဲ့ လှည့်ကွက်ကလေးပဲဗျို့။ ကျွန်တော်လည်း ဒီလို စွန့်စားခန်းမျိုးတော့ ဝါသနာပါပါ့ဗျာ။ တစ်နေ့တော့ သူတို့ နဲ့ ပေါင်းပြီး စွန့်စားချင်ပါတယ် "

တံငါသည် ။ ။ "ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ မှောင်ခိုလှေတစ်စင်းနဲ့ ကျွန်တော် ဆက်သွယ်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ထောက်ခံရင် ခင်ဗျားကို အလွယ်တကူ လက်ခံကြမှာ ပါပဲ။ အလုပ်ဆိုတာ နေ့တိုင်းလည်း တနင်္ဂနွေနေ့ မဟုတ်ဘူး နော်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ ဘယ်လောက်ပဲ လှည့်စားနိုင်ပေမဲ့ သူတို့ ဘက်က ပိုင်တဲ့ အခါကျရင်တော့ ကျုပ်တို့ တစ်တွေ ကွဲခနဲ မိမှာ ပဲ။ ကပ္ပတိန် ဒေါင်းနင်းက အလုပ်လုပ်တဲ့ နေရာမှာ အင်မတန် ပညာသားပါတယ်။ ဒီလိုအခါ မျိုးကျရင် မှောင်ခိုသမားတွေ ခုခံကြမှာ ပဲ။ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်တဲ့ အခါမှာ ကိုယ့် အသက်စတေးခံရတာလည်း ရှိသေးတယ် "

"ကျွန်တော် စွန့်စားချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်စကားကို မပြင်ပါဘူး "

ထို့နောက် တံငါသည် ကြီးက ဆက်လက်၍ . . .

"ညကိုလည်း ပျမ်းမျှချင်း မှောင်ခိုကတ္တူ လှေသုံးစင်းလောက် အမြဲ ထွက်နေတယ်။ အဲဒီအထဲ အင်္ဂလိပ်လှေက နှစ်စင်း၊ ပြင်သစ်လှေက တစ်စင်းပါတယ်။ လှေသားတွေကတော့ အင်္ဂလိပ်ရော၊ ပြင်သစ်ရော ရော

နေတယ်။ အများအားဖြင့် တိုက်ရည်ခိုက်ရည် ကောင်းမှ လှေပေါ်မှာ လက်ခံကြတယ်။ အရေးကြီးရင်လည်း တိုက်ရမယ်၊ ခိုက်ရမယ်၊ လက်နက်အပြည့်အစုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစိုးရဘက်သားတွေနဲ့ ဒက်ထီ မတိုးမချင်း မတိုက်ကြပါဘူး။ သူတို့ ကို မိသွားရင် ကြိုးစင် တက်ရမယ်ဆိုတာ သူတို့ သိသားပဲ။ ပြင်သစ်သင်္ဘောသားတွေတော့ သူတို့ ကို မိသွားရင် ထောင်နှစ်ရှည် ကျရုံပဲ။ အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောသားတွေ ကတော့ ဘုရင်ရဲ့ သစ္စာတော်ခံပြီး အင်္ဂလိပ် သင်္ဘောပေါ်မှာ အမှုထမ်းရတယ်။"

"ကျွန်တော် သဘောတူပါတယ် . . . ဘီလီ"

ဂျူလီယံက ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တံငါသည် အမည်ကို ခေါ်၍ ပြောလိုက်၏။

"နောက်တစ်ခေါက် ဘယ်ကတ္တူလှေ ထွက်ဦးမယ်ဆိုတာသာ သိပါရစေ။ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားနဲ့ အတူ စွန့်စားချင်ပါတယ်။"

"ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားသိသင့်တဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်း ခင်ဗျားကို သတိ ပေးထားရဦးမယ်။ ကျုပ်တို့ မှောင်ခိုသမားတွေ အကြောက်ဆုံးကတော့ တရားသူကြီး "ဖော့ကနာ" ပဲ"

ထို့နောက် ဘီလီက ဆက်လက်၍ အင်္ဂလန်ကမ်းခြေမြို့များမှ တရားသူကြီး များမှာ မှောင်ခို လုပ်ငန်းကို ဂရုမစိုက်ကြသော်လည်း တရားသူကြီး ဖော့ကနာမှာ ဖမ်းဆီးရေးအရာရှိ ကပ္ပတိန်ဒေါင်းနင်း ကဲ့သို့ပင် စိတ်ဝင်စားကြောင်းပြော၍ ထိုတရားသူကြီး ဖော့ကနာအား သိမသိ မေးမြန်းရာ ဂျူလီယံက မိမိသိကြောင်း၊ သို့သော် မြင်ရုံသာမြင်ဖူး၍ မရင်းနှီးကြောင်း ပြောပြလေသည်။

"ဒီလူက ချမ်းလည်း ချမ်းသာတယ်။ ကိန်းခန်းလည်း ကြီးတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လောက်က မှောင်ခိုသမားတစ်စုဟာ သူ့အိမ်ကို အတင်း

ဝင်စီးဖို့ ကြံစည်ဖူးတယ်။ အဲဒီအခါ တိုက်ခိုက်ကြတော့ သူ့အိမ်က အစောင့်နှစ်ယောက် သေပြီး မှောင်ခိုဘက်က သုံးယောက် ကျသွားတယ်။ နှစ်ယောက် အဖမ်းခံရတယ်။ အဖမ်းခံရတဲ့ မှောင်ခိုသမားတွေကို လူသတ်မှုနဲ့ ချက်ချင်း ကြိုးပေးပစ်တယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး မှောင်ခိုသမားတွေနဲ့ သူနဲ့ ကတော့ ကမ္ဘာ့ရန်သူပဲ။ သူက သူနိုင်တဲ့ လူကို ညှဉ်းပန်းပေမဲ့ သူခံရတော့မယ် ဆိုရင်တော့ သိပ်ကြောက်တယ်။ ညနေစောင်းရင် အိမ်ပြင်ကို မထွက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မှောင်ခိုလှေတစ်စင်းရဲ့ သတင်းကြားတယ် ဆိုရင်တော့ အဲဒီနေရာကို သူ ရောက်လာတာပဲ။ သူ့မှာ လည်း ပစ္စတိုတစ်လက် အမြဲဆောင်ထားတယ်။ သူ့ရုံးကို ရောက်သွားရင် တရားသူကြီးအများ စုက လွှတ်ပေးလိုက်ပေမဲ့ သူကတော့ ဘယ်တရားခံကိုမှ မှားမှားမှန်မှန် လွှတ်မပေးဘူး။ အားလုံးကို ထောင်ချပစ်တာပဲ။ သူ့ဘက်ကတော့ မှန်တာချည်းပေါ့လေ။ ကျွန်တော့်စကားကို ခင်ဗျား မှတ်ထား။ ဒီငနဲကြီးဟာ တစ်နေ့နေ့တော့ အသတ်ခံရလိမ့်မယ်"

ထို့နောက် ဂျူလီယံသည် နောက်ထပ် သုံးလေးကြိမ်မျှ ဘီလီနှင့် အတူ မှောင်ခိုကုန်သည် တို့ ၏ ဘဝကို တစေ့တစောင်း လေ့လာခဲ့၏။

ဘီလီ၏ အပေါင်းအသင်းများမှာ အများအားဖြင့် တံငါသည် များ ဖြစ်ကြသဖြင့် ဤကဲ့သို့ လူကုန်ထံတစ်ယောက်နှင့် ပေါင်းသင်းနေသည် မှာ အထူးအဆန်းတစ်ခု ဖြစ်နေ၏။ ဝေးမောက်မှာ ကမ်းခြေနှင့် မဝေးလှသောကြောင့် ဂျူလီယံနှင့် ဘီလီတို့ သည် မကြာခဏ အတူတွဲ၍ သွားတတ်ကြလေသည် ။

ထိုအခါမျိုးတွင် အမျိုးအမည်မသိသော ကုန်ပစ္စည်းများကို လှည်းများ ဖြင့် လူအချို့က တိုက်နေသည် ကို တွေ့ရ၏။ အမှန်သော် မှောင်ခိုကုန်သည် များအား ကူညီနေသည့် တံငါသည် မှာ မများ လှချေ။

ရေလမ်းမှ ရောက်ရှိလာသည့် ကုန် ပစ္စည်းများကို ကုန်းပိုင်းအတွင်းဘက်သို့ ဆွေမျိုးညတိ မိတ်သင်္ဂဟများကပါ ကူညီသယ်ဆောင်ပေးကြရာ အစိုးရဘက်မှ ရိပ်မိမည်စိုးသဖြင့် အများအားဖြင့် ညပိုင်း၌ သာ မီးမထွန်းဘဲ သယ်ဆောင်ကြ၍ အခကြေးငွေကလည်း မြတ်မြတ် ကလေးရရှိကြလေသည်။ ။

သယ်ဆောင်ရမည့် ပစ္စည်းများမှာ လည်း စည်ပိုင်းများ ဖြင့် ထည့်ထားသည့် ပိုင်အရက်များ ဖြစ်သောကြောင့် အလွန်လေးလံ၍ သယ်ဆောင်ရန် မလွယ်ကူ လှချေ။ လမ်းများမှာ အလွန်ကြမ်းတမ်း၍ အချို့နေရာများ တွင် မတ်စောက်သော ကုန်းမြင့်ပေါ်မှ အောက်သို့ချကြရ၏။ တစ်ဖန် အပေါ်သို့ပြန်၍ တင်ရသည် လည်း ရှိ၏။

မှောင်ခိုကုန်ကူးခြင်း၊ သယ်ဆောင်ခြင်း ကိစ္စတို့ မှာ အသက်ပေး၍ လုပ်ကြရသောကြောင့် လုပ်ခထက်ပင် အဖိုးတန်သည် ဆိုရပေမည်။ သို့သော် လွတ်မြောက်သွားသော အခါ သယ်ဆောင်သူ များမှာ ကုန်သည်တို့ ရရှိသည် ထက်ပင် ပိုရရှိသဖြင့် ကျေနပ်ကြလေသည်။ ။

ဘီလီက ခေါ်သွားသဖြင့် ဂျူလီယံမှာ ထိုမှောင်ခိုကုန်သည် များ သယ်ဆောင်သည့် တောင်ကြားလမ်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုနေရာများ သို့ သွားရောက် လေ့လာတိုင်း ဂျူလီယံမှာ တံငါသည် များ ဝတ်သည့် ကြမ်းတမ်းသော အဝတ် အစားများကို ဝတ်သွားလေ့ရှိ၏။ ထိုအခါမျိုး၌ လူအချို့တို့ သည် ပိတ်စထုပ်ကြီးများကို လည်းကောင်း၊ အရက်စည်ကြီးများကို ဖိအလည်းကောင်း တောင်ကြားလမ်း အတိုင်း တောင်ကြောပေါ်သို့ ကျောပိုးတက်နေကြသည် ကို မြင်ရ၏။ ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် လုပ်ရသဖြင့် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်ကြ၏။

ထို့နောက် တောင်ကြောမှ တစ်ဆင့် ခဲရာခဲဆစ် ဆင်းကြရပြန်၏။

မြေညီသို့ ရောက်ကြသောအခါ အသင့်စောင့်နေသော လှည်းများ မြင်းများ ပေါ်သို့ တင်ပေးပြီးနောက် လိုရာခရီးသို့ သယ်ဆောင်ကြ၏။ ဤနေရာတွင် အထမ်းသမား များ ၏ တာဝန်ပြီးဆုံးလေပြီ။

ဂျူလီယံနှင့် ဘီလီတို့ မှာ မိမိတို့ အား သင်္ကာမကင်း မဖြစ်စေရန် အထုပ်များကို လှည်းများ ပေါ်သို့ ဝိုင်းဝန်းကူညီတင်ပေးကြရ၏။ ဤသို့ဖြင့် ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်အား မှောင်ခိုပရိသတ် အဖြစ်ဖြင့်သာ အသိအမှတ်ပြုကြ၏။

ပထမဆုံးအကြိမ် ဘီလီက သူ့အား ထိုနေရာသို့ ခေါ်သွားစဉ်က . . .

"ခင်ဗျားကို ဘယ်သူကမှ စကားမပြောမချင်း ခင်ဗျားကလည်း စကားတစ်လုံး

မှ မပြောတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သူတို့ တစ်တွေ ဒုစရိုက်မှု ကျူးလွန်နေကြတဲ့ အချိန်မှာ ခင်ဗျားတို့လို လူကောင်းသူကောင်းတွေက ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ် အိပ်နေကြတယ် မဟုတ်လား။ အမှောင်ထဲမှာ မျက်နှာအုပ်ပြီး အလုပ်လုပ်နေကြတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မသိကြတာက များ တယ်။

နို့ပေမဲ့ အသံကိုတော့ ကျက်မိကြတယ်။ သူတို့ ကျက်မိနေတဲ့ အသံ မဟုတ်ရင်တော့ မလွယ်ဘူး။ ခင်ဗျား အမြဲသတိထားရမှာ က သူတို့ ချင်းအချက်ပေးတဲ့ အသံပဲ။ အဲဒီအသံကြားရင် ခင်ဗျား ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးပေတော့။ အဲဒါ ဖမ်းဆီးမယ့်လူတွေ ရောက် လာပြီလို့ အချက်ပေးတဲ့ အသံပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ပြေးမှာ ပဲ။ လုပ်ငန်းထဲမှာ အရင်းအနှီးစိုက်ထားတဲ့ လူတွေသာ ခုခံတိုက်ခိုက်ကြမယ်" ဟု ဘီလီက တဖွဖွ ပြောသော စကားများကို ပြန်လည် သတိရနေမိတော့၏။

သူ့အား ဖမ်းမိသွားစဉ်အခါက သူသည် ရှောင်တိမ်းချိန်မရ၊

ထွက်ပြေးချိန်လည်း မရခဲ့ချေ။ မှောင်မိုက်သော ညတစ်ညတွင် သူနှင့် ဘီလီတို့ သည် မှောင်ခိုကုန်သည် တို့ စုဝေးရာ တောင်ကြား ဒေသသို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ သူတို့ ရောက် သွားသောအချိန်တွင် မှောင်ခိုကုန်များကို လှည်းနှင့် မြင်းများ ပေါ်သို့ တစ်ဝက် တစ်ပျက် တင်ပို့ပြီး ဖြစ်၏။ သူတို့သည် ကပ္ပတိန်ဒေါင်းနင်းနှင့် အဖွဲ့အား ဤဆွာနိတ်ဒေသမှ တခြားတစ်နေရာသို့ သွားရောက်ရန် တစ်ပတ်ရိုက်ခဲ့ပြီးမှ ဖြစ်သဖြင့် အေးအေးဆေးဆေးပင် လုပ်ကိုင်လျက်ရှိနေကြ၏။

သို့သော် အချို့ကုန်ပစ္စည်းများမှာ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ကျန်ရှိနေသေး၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေရာ မမျှော်လင့်ဘဲ အသံနက်ကြီးတစ်ခုက "အားလုံးငြိမ်၊ လက်မြောက်ထားလိုက်ကြ၊ လူဆိုးသူဆိုးတွေ" ဟု အော်သံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် တရားသူကြီး ဖော့ကနာကိုယ်တိုင် သူ၏ ပစ္စတိုကို မိုးပေါ်သို့ ထောင်၍ ဖောက်ကာ မှောင်ခိုလူစုရှိရာသို့ တစ်ဟု န်ထိုးပြေးဝင်လာသည် ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူ၏ နောက်တွင် လက်အောက်ငယ်သား အချို့နှင့် အကောက်ဘက်ဌာနမှ လူများ ပါ ပါလာကြ၏။

မှောင်ခိုသမားများမှာ ရုတ်တရက် ကြောင်၍ သွားပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် အဘက်ဘက်မှ သူတို့ အား ဝိုင်းဝန်း ပိတ်ဆို့ထားကြောင်း သိကြရ၏။ ဖော့ကနာ၏ အော်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂျိမ်းစ်ဝင်းဂုတ်ကို ဆုပ်ကိုင် ဖမ်းဆီးလိုက်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ သူသည် ပထမ မရုန်းကန်သော်လည်း ထိုစစ်သားက "ဗြိတိသျှ အရှင်မင်းမြတ်၏ အမည် နာမတော်ဖြင့် ကျွန်ုပ် သင့်ကို ဖမ်းလိုက်သည် ။ သင် မခုခံနှင့် တော့" ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် အလွယ်တကူပင် အဖမ်းခံလိုက်ရ၏။ အ ချို့သူ များမှာ အပြင်းအထန်ရုန်းကန်လျက်ရှိရာ အချို့လည်း ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားလျက်ရှိနေကြ၏။ ဆူသံအော်သံ ခြိမ်းခြောက်သံ၊

တောင်းပန် တိုးလျှိုးသံများ မှောင်ထဲတွင် ဆူညံစွာ ရှိနေလေသည်။ ။

သို့သော် ကမ်းခြေစောင့် တပ်တစ်တပ်လုံး လာရောက် ဖမ်းဆီးခြင်း ဖြစ်သဖြင့် တစ်ယောက်မကျန် အဖမ်းခံကြရလေသည်။ ။ ဂျူလီယံကို ဖမ်းသော "ဝင်းဖီးလ်" သည် သူတို့ ၏ ခေါင်းဆောင် "ဝီလ်ကင်း" ထံသို့ ဂျူလီယံကို ပေးအပ်လိုက်ရာ ဂျူလီယံက အလွယ်တကူ အဖမ်းခံသဖြင့် အခြားသူများကဲ့သို့ လက်ထိပ်မခတ်ဘဲ ဝီလ်ကင်းက သူ၏ လက်ကို ကိုင်ရုံသာ ကိုင်ထားလေသည်။ ။

ထိုအချိန်တွင် စစ်သားများက မီးတုတ်များကို ထွန်းညှိလိုက်ကြသဖြင့် မီးလင်း၍ သွားသောအခါ ကမ်းခြေစောင့် စစ်သားများ သာမက အကောက်ဌာနဘက်နှင့် တရားသူကြီး ဖော့ကနာ၏ လူများ လည်း ပါလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ ။

မှောင်ခိုသမားများ ဘက်မှ မူ ပစ္စည်းအတော်များများ ပါသွား၏။ ထိုအချိန်၌ ကမ်းစပ်တွင် ကုန်းဘောင် ထိုးထားသည့် မှောင်ခို ကတ္တူလှေတစ်စင်းကိုပါ ၎င်းတို့က ခုခံသော်လည်း လက်ရ ဖမ်းဆီးလိုက်၏။

တရားသူကြီး ဖော့ကနာသည် မြင်းစီး၍ ကမ်းခြေသို့ ဆိုက်ရောက်လာပြီး စည်းပိုင်းပြတ် တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ မှောင်ခိုသမား အားလုံးကို ၎င်းထံ ခေါ်လာရန် အော်ဟစ် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

သူသည် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော လေသံဖြင့် တစ်ယောက်စီ မေးခွန်း အမျိုးမျိုး ထုတ်ပြီးနောက် ၎င်းတို့ ၏ အမည်စာရင်းများကို သူ၏ မှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် ရေးထည့်လျက်ရှိ၏။ ဂျူလီယံသည် လက်များကို နောက်သို့ပစ်ကာ သူ၏ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက် လာလေသည်။ ။

ဂျူလီယံမှာ တံငါသည် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ထားသော်လည်း ဖော့ကနာက ရိပ်မိဟန် လက္ခဏာဖြင့် ဂျူလီယံ၏ တင်းမာသော

မျက်နှာထားကို အကဲခတ်ကာ တံတွေးတစ်ချက် ထွေးလိုက်ပြီးနောက် .

..

"ကဲ . . . ဆိုစမ်း . . . သူခိုး၊ ဂျပိုးကလေး၊ မင်း ဒီမှာ ဘာလာလုပ်သလဲ မင်းကို ထောင်ထဲမှာ (၆) လလောက် ထည့်ထားလိုက်ရင်တော့ မင်း အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းလာမှာ ပဲ" ဟု ပြောလိုက်၏။

ဂျူလီယံမှာ မျိုးရိုးဗီဇအားဖြင့် ဘုရင့်သစ္စာတော်ခံ ဆွေကြီးမျိုးကြီးမှ ဆင်း သက်လာသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဤကဲ့သို့ အပြောခံလိုက်ရသော အခါ ထောင်း ခနဲ ဒေါသထွက်လျက် . . .

"ဒီလိုယုတ်မာတဲ့ စကားတွေ ကျွန်တော့်ကို ပြောဖို့ ခင်ဗျားမှာ အခွင့်အရေး မရှိဘူး။ ခင်ဗျားဟာ တရားသူကြီးတစ်ယောက်၊ ကျွန်တော်က ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်၊ ဒီလို ကျွန်တော့်ကို တိုင်းထွာပြီး ပြောဖို့ မလိုဘူး" ဟု ဂျူလီယံက ပြော လိုက်လေသည် ။

ဖော့ကနာသည် နေရာမှ ပေါ့ပါးလျင်မြန်စွာ ဝုန်းခနဲ ထ၍ ရပ်လိုက်ပြီးနောက် ဂျူလီယံအား စားတော့ဝါးတော့မည်ကဲ့သို့ ကြည့်လျက်ရှိနေ၏။ မည်သူကမျှ သူ့အား ဤကဲ့သို့ ခုခံပြောဆိုဝံ့ခြင်း မရှိချေ။

"မင်း တယ်ရိုင်းတဲ့ ကောင်ကလေးပါလား။ လူကြည့်တော့ ကျွန်သဘောက လောက်တောင် တန်ဖိုးမရှိဘူး။ ငါလို တရားသူကြီးတစ်ဦးကို မင်း အခုလို အော် ငေါက်ပြီး ခံပြောတဲ့ အတွက် မင်းဟာ ထောင် (၆) လထက် ပိုပြီးကျခံစေရမယ်"

ထို့နောက် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဆူညံစွာ အော် ဟစ်လျက် ရှိနေကြ၏။ ဂျူလီယံက ဖော့ကနာသည် တရားသူကြီးတစ်ဦး၏ ဂုဏ် သိက္ခာနှင့် မပြည့်စုံကြောင်း၊ သူတစ်ပါးအရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်တတ် ကြောင်း၊ တရားခံများ အပေါ်တွင် ဘက်လိုက် တ

တံကြောင်း၊ လူများကို အထင် အမြင်သေးတတ်ကြောင်း စသည် ဖြင့် စွပ်စွဲလျက်ရှိလေသည်။ ။

ဖော့ကနာ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ရှက်ခြင်း၊ ရွံ့ခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်းများ အတိုင်း သားပေါ်လွင်လျက် ရှိနေ၏။ ဂျူလီယံကမူ သူသိသမျှ မခြင်းမချန် ဖွင့်ချလျက် ရှိနေ၏။ ဖော့ကနာမှာ နောက်ဆုံး သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် . . .

"အေး . . . ငါ့စကား မင်းမြဲမြဲမှတ်ထားစမ်း၊ မင်းရဲ့ နီဂုံးဟာ ခေါင်းဖြတ်စက်ပေါ်မှာ အဆုံးသတ်ရမယ်ဟေ့ မျိုးမစစ်ကလေး"

"ကျုပ်စကားလည်း ခင်ဗျား ကောင်းကောင်း မှတ်ထားပါ။ မကြာခင်ပဲ

ခင်ဗျား ဗိုက်ရွဲကြီးမှာ ကျည်ဆန်တွေ ဆန်ကာပေါက် ဖြစ်စေရမယ်"

ဖော့ကနာမှာ တရားသူကြီးဘဝကို လုံးဝမေ့သွားကာ ကြီးမားသော သူ၏ လက်သီးကြီးဖြင့် ဂျူလီယံ၏ မျက်နှာကို တအားကျိုး၍ ထိုးလိုက်သဖြင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်သွားတော့၏။

အ ကေ ဘက် အ ရာ ရီ များ မှာ အလွန်အကျွံ ဖြစ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ကြသဖြင့် ဖော့ကနာအား တောင်းပန်ချော့မော့ကာ ဝိုင်း၍ ဆွဲထားကြရ၏။ သို့သော် သူ သည် အတင်းရုန်းကန်လျက်ရှိရာ အကျဉ်းသားများ ဘက်မှ လည်း "မတရားလုပ် နေတာ . . . မတရားလုပ်နေတာ" ဟု အော်ဟစ်လျက် ရှိကြ၏။ ထိုအခိုက် ကပ္ပတိန် ဒေါင်းနင်း ရောက်လာသဖြင့် အားလုံး ငြိမ်သက်သွားလေသည်။ ။

ဂျူလီယံသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ခံလိုက်ရသော လက်သီးဒဏ်ကြောင့် ရုတ်တရက် မူး၍ လဲကျသွားရာမှ ကိုယ်ကို ချက်ချင်းပြန်၍ မတ်မတ်ရပ်

လိုက်၏။ နှာခေါင်းမှ သွေးများ ထွက်လာ၏။ မဟုတ်မခံတတ်သော ဂျူလီယံမှာ အစောင့်စစ်သားများ လက်မှ လွတ်ထွက်ကာ ဖော့ကနာအား ခုန်၍ အုပ်လိုက်ပြီးနောက် သူ၏ ကိုယ်ကြီးကို ချီမြှောက်ကာ မီးပုံရိရာသို့ လျှောက်သွား၏။ ကပ္ပတိန်ဒေါင်းနင်းနှင့် အစောင့်များကသာ အချိန်မီ မတားဆီးနိုင်ခဲ့ပါမူ သူ၏ ကိုယ်ကြီးမှာ မီးပုံထဲသို့ ကျသွားမည်မှာ မလွဲပေ။

ဖော့ကနာမှာ ရှက်လည်း ရှက်၊ ဒေါသကိုလည်း မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ဂျူလီယံ ထံသို့ တိုးဝင်ကာ လုံးထွေးသတ်ပုတ်ရန် ကြိုးစားသေး၏။ သို့သော် ကပ္ပတိန် ဒေါင်းနင်းက အတင်းဆွဲကာ တရားသူကြီး တစ်ယောက်အနေဖြင့် ဤသို့ ပြုလုပ်ရန် မသင့်ကြောင်း သတိပေးလိုက်သောအခါမှ မှောင်ထဲသို့ဝင်ကာ သူ၏ တပည့်များ နှင့် အတူ ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

အကျဉ်းသားအားလုံးကို ကပ္ပတိန်ဒေါင်းနင်းက ထိန်းသိမ်းခေါ်ဆောင်သွား ပြီးနောက် ဝေးမောက် အချုပ်ခန်းတွင် ချုပ်ထားလိုက်၏။ ထိုအထဲတွင် ဂျူလီယံလည်း ပါဝင်လေသည် ။ သူသည် မှောင်ခိုသမားမဟုတ်ဘဲ ပွဲကြည့်ပရိသတ် တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သဖြင့် မှောင်ခိုသမားများ နှင့် အတူ ထောင်မကျနိုင်ဟု ယူဆထား၏။

သူသည် အခြားအကျဉ်းသားများ နှင့် အတူ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လှဲအိပ်လိုက်ရာ အရွယ်ကလည်းကောင်း၊ ကျန်းမာရေးကလည်း ကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် ချက်ချင်းလိုပင် အိပ်မောကျ၍ သွားလေသည် ။

